

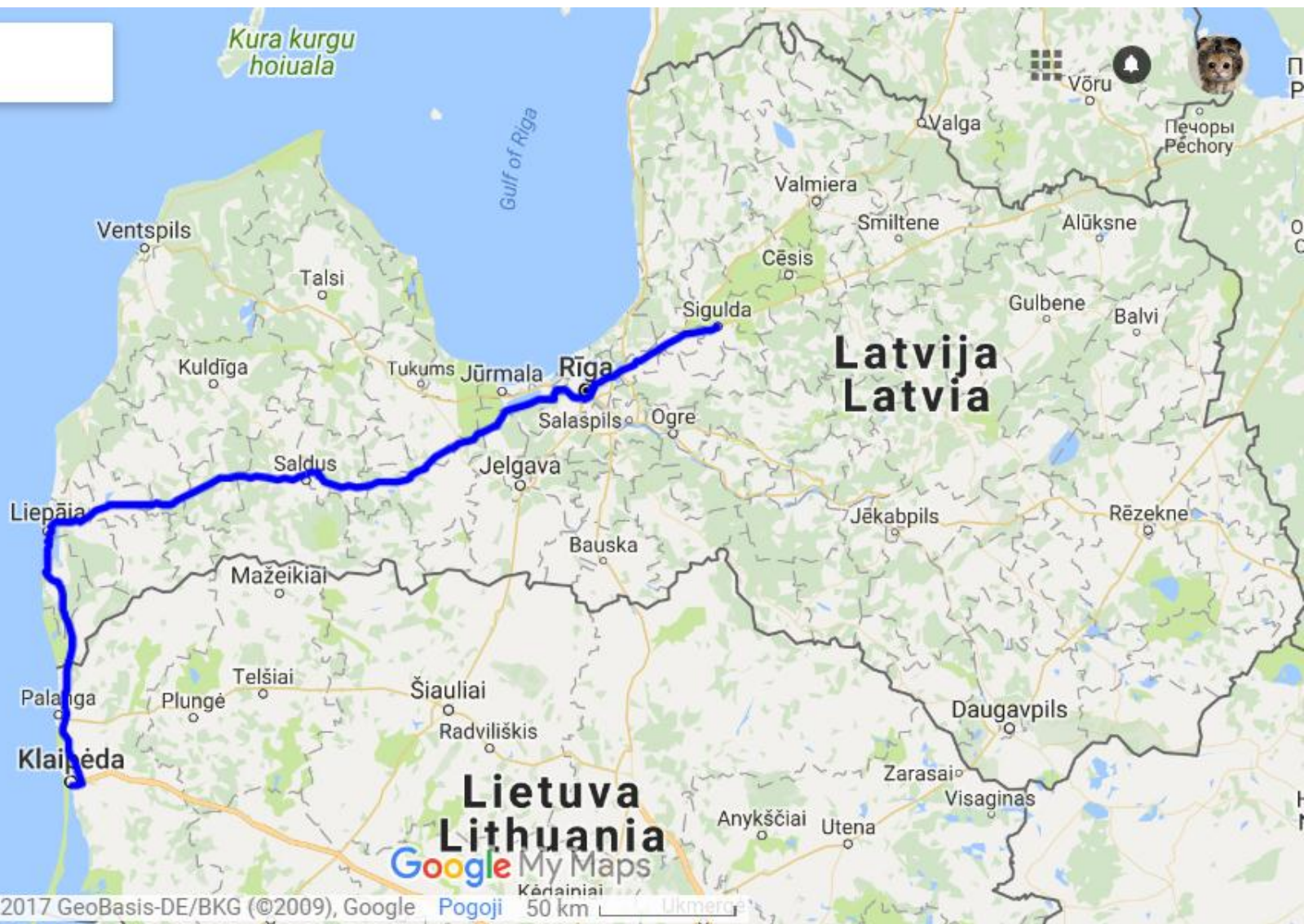
V Siguldo - LA (18. julij) in naprej
v Talin - EST (19. julij)

Lilijana in Matjaž Pelc

Za celozaslonski pogled istočasno pritisni tipki Ctrl + L.

Torek, 18. julij 2017 – čas za novo lokacijo. Tokrat bova prespala v Latviji v kraju Sigulda.

371 km

Na kratko še vržem uč iz 8. nadstropja in se odpraviva na pot.

Mater je mrzlo. Nič ne pomagajo dolge gate in ostala zimska oprema. Navlečem še debelo jopo. Če ne sije sonce, je 20 stopinj premalo, da bi mene grelo. Vodko sva pa že popila.

Pot do Latvije je bila kratka.

Nova navodila. Oznaka za Litvo je sicer LT, za Latvijo pa LV, a nama nič ne hasne, ker še vedno mešava, zato sva si oznaki priredila po svoje na LI in LA, pa gre lažje.

Pa ne spet cesta na hopsadihop.

Debela jopa ni bila dovolj, iz zalog potegnem še zimske nogavice. Se spleča kupiti dve številki večje moto škornje. Dvojni štunfi grejo komot noter 😊

Medtem ko bijem bitko z nogavicami (kar predstavljaš si, da si oblečen, ko severni medved, potem se je pa treba še skloniti), Matjaž fotka okolico. Ampak ni zime za eskime in gremo dalje.

Pa še hišica med drevjem. Kot v pravljici. Samo da ni o Janku in Metki. Za Janka se je skoraj slabo končala.

Vreme se je izboljšalo in tudi cesta je gladka in spet ravna. Še gume pogrešajo ovinke, saj že izgubljajo zaobljenost in se izrabljajo samo po spodnji strani.

„Počasi se daleč pride,“ je rekel polž ... A tale ne bo prilezel nikamor.

V mestih najprej opazim ograje in

spet ograje. Malo me moti ta zaplankanost. Med deskami ni nič prostora za kukanje skozi plot. Le kaj skrivajo? In pred kom?

Zanimiv način, da pritegnejo voznikovo pozornost. Bodi previden in viden. V temi mora to dobro zgledati. Ampak do teme je pa še dolgo.

Vse dni v Litvi naju je spremljal veter. Tukaj v Latviji ga je še več in to so dobro izkoristili. Na tem pobočju je bilo na obeh straneh ceste vsaj 40 vetrnic.

Ustaviva se na avtobusni postaji, da bova pojedla malico in popila kavico. Spet kamere in nov znak, ki ga še nisva videla. Toliko jezikov, da se težko zgovarjaš, da nisi razumel. Za nepismene je pa še slika. Se raje ne bi delala norcev, da niso narisali, da z motorja ne smem metati.

V avtobusni hišici je bilo prijetno zavetrje. Paradižnik je ostal na deski, pa tudi ogenj je v miru lahko gorel in skuhal kavico, mi je pa odneslo zadnjo rezino pršuta.

Tale pribor za kuhanje kave je prepotoval že veliko sveta. No, flaša je vedno druga, piskrček je še prvi, skodelic pa je že kar nekaj dočakalo žalostno slovo, ker so počile. A jih je še nekaj v kleti na zalogi. Čez porcelan ga ni. V plastiki še kava ni ta prava 😊. Tudi zalog kave imava dovolj za tri tedne. Nič naju ne sme presenetiti.

Prekrasna pokrajina in obdelane površine. Ne vem pa, kje so kmetije. Bore malo jih je bilo videti.

Žejejo, žejejo ...

Končno ena kmetija, a očitno je svoje dobre dni že dala skozi.

Piha tako močno, da še klasi ne zmorejo stati pokonci.

Vožnja mimo Rige in grožnja oblakov. Odpotujite mimo, nikar ne hodite z nama.

Spet sva imela srečo, dež je bil hitrejši od naju, tako da nama je ostala samo še mokra cesta in svinjarija na motorju. Važno, da sva midva suha, umazanijo bova že doma oprala.

Prispela sva na cilj in tokrat nama je celo uspelo priti uro prej, kot sva javila.

Hiša je sicer stara, s staro opremo, a soba je čista in posteljnina sveža. Gostiteljica sicer ne zna angleško, a govori rusko in je zelo zelo prijazna. Malo razumeva, malo mahamo z rokami, pa se vse zmenimo. To je bilo najcenejše spanje - 27 €. Brez računa seveda.

Ker bo svetlo še dolgo v noč, imava dovolj časa za večerjo in sprehod.

Tokrat se nama je zluštalo malo domače hrane 😊. Sva šla v Hesburger na hamburger. Cene primerljive z McDonald'som. Dva menija in dve koli 12,60 €. Ker sva imela oči večje kot trebuh, sva vzela največji meni z giant hamburgerjem. Z obema rokama ga nisem mogla objeti. Sem vse pojedla. Frokali pa ne bomo.

Za zjutraj rabiva nekaj kruha, ker ta nočitev ne nudi zajtrka. Joj, kaj naj vzamem, spet en kup kruha. Na drugi strani ga je še enkrat toliko.

Kratek sprehod po kraju. Kraj Sigulda ima lep nacionalni park in v njem nudijo veliko športnih aktivnosti in poti primernih za pohode.

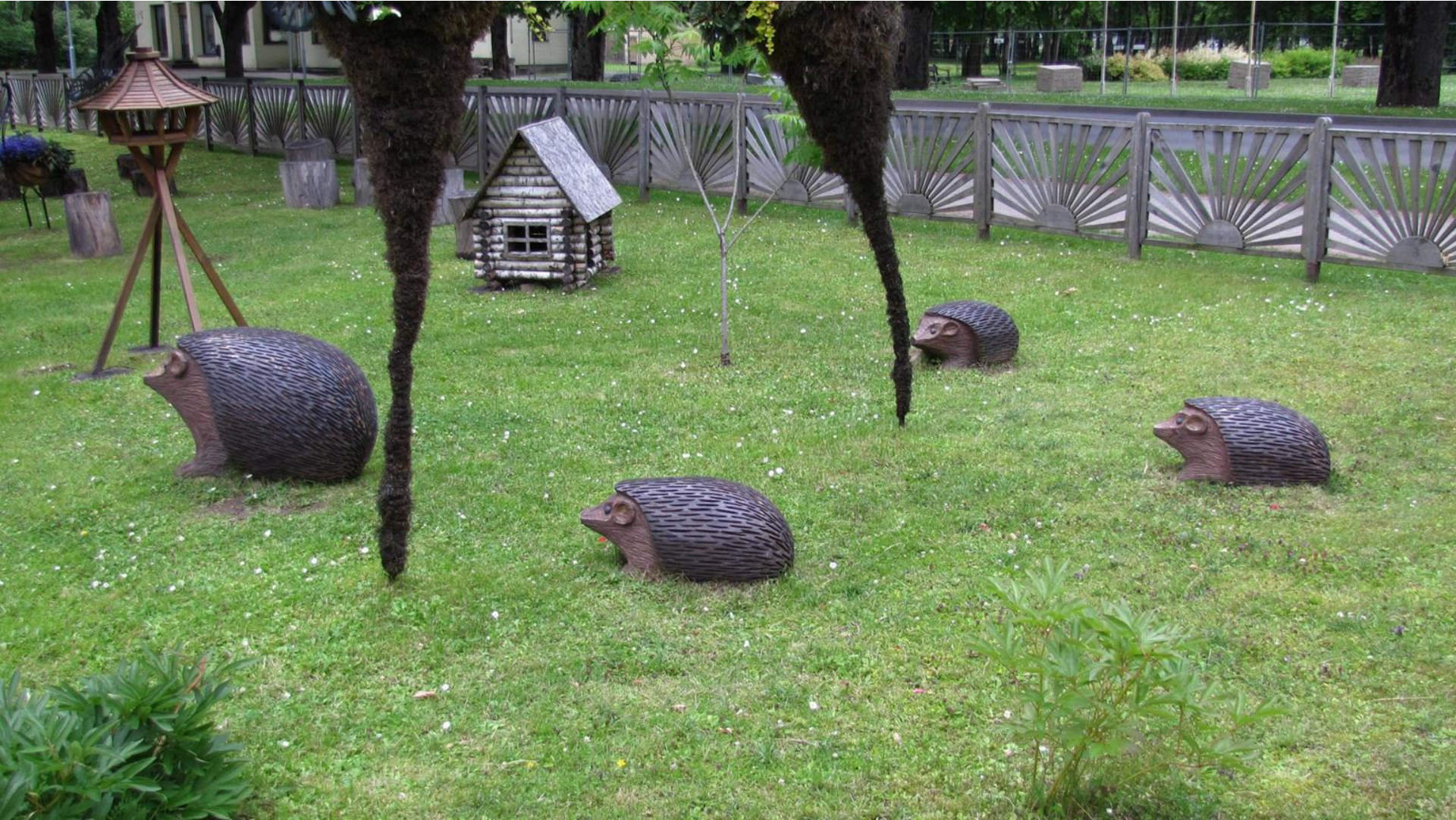
Všeč mi je ta napis. Mi je v tolažbo, da nisem požeruh, ampak „the best“ 😊.

Picerija! Joj, škoda da sva že jedla. Krasno bi bilo jesti v takem lepem okolju. Pa naslednjič.

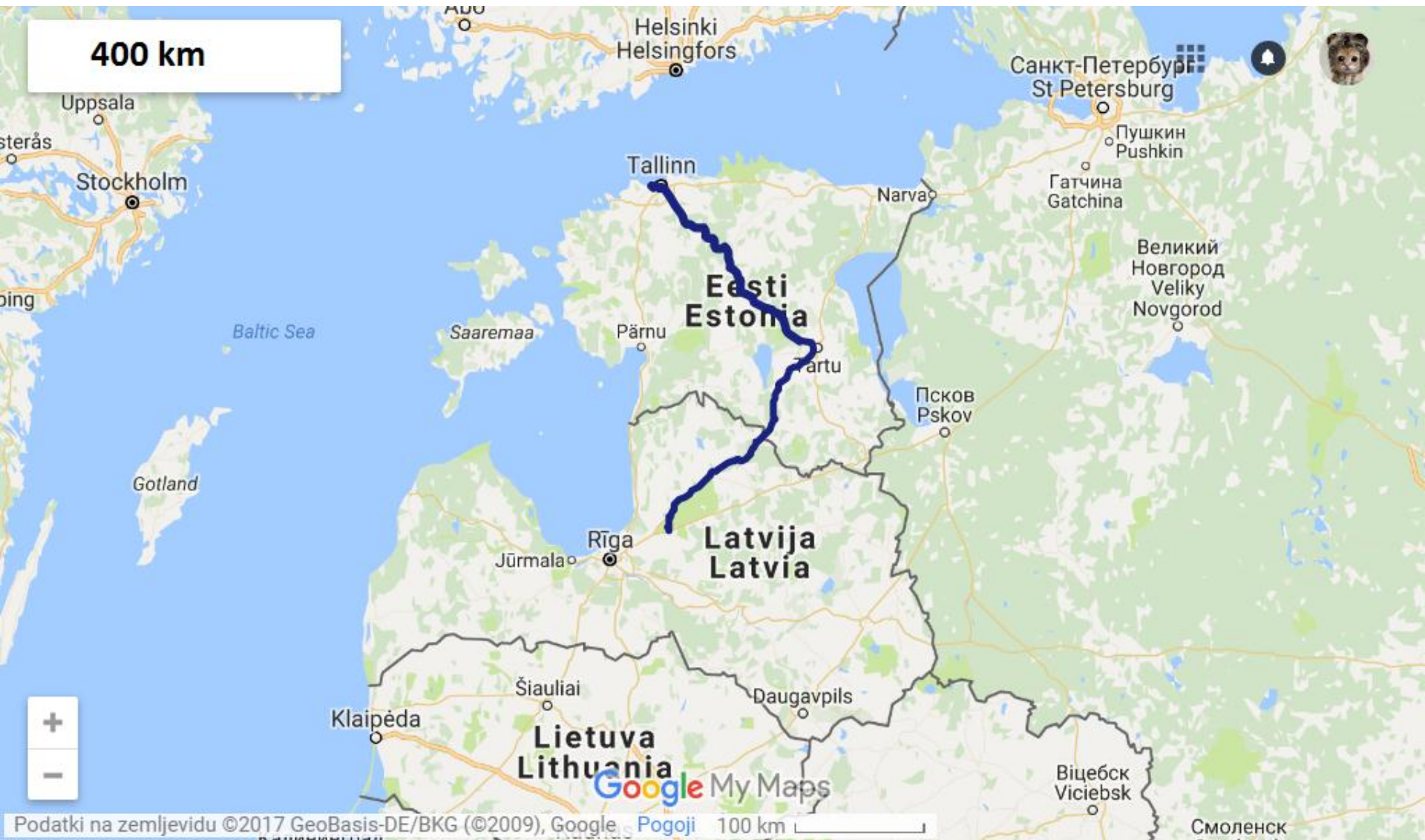
A ni krasno?

Naše so čist enake.

Sreda, 19. julij 2017 – nadaljujeva pot v Talin v Estoniji.

Danes se ne dam. Opremljena z vso bojno opremo se odpraviva na pot.

Zanimiv cvetlični aranžma. Velja celo leto 😊

Še zadnji pogled na okolico Sigulde.

Stalnica na najini poti – delo na cesti. Ampak so se lotili na veliko, ne samo flika na flika.

Nikoli nisem verjela v znamenja horoskopa. A očitno bo nekaj na tem, saj Matjaža vedno potegne k vodi. Pač riba.

Je pa kaj videt. A za kosilo je še prezgodaj.

Ob poti naju spremljajo borovci in breze. Ogromno je teh dreves. Lepa zelena pokrajina.

Spet lepi drevoredi in že poznan tip hiš.

Meja z Estonijo.

Kratka navodila, ne moreš pozabit.

Pa kaj je s temi cestami tik ob meji!!! Očitno imajo Litvanci, Latvijci in Estonci nerešene zadeve glede urejanja cest, saj so ravno ob meji ceste najslabše vzdrževane.

Tukaj so v plotu vsaj razmiki, pa tudi ograja ni tako visoka, da ne bi videl preko. A kuža kljub temu ne more domov, se je odločil za sončenje.

Takega močnega vetra pa še ne. Skoraj mi je utrgalo glavo od premetavanja. Zdaj razujem, da živih mej ob cestah nimajo samo zaradi skrivališč za ptiče, ampak tudi zato, da jim trave ne odnese.

Ne, nisem zaspan. Samo malo me oko jezi.

Ko ob kavi po kruhu zadiši 😊

Oljne repice do koder ti seže oko. V primerjavi z Litvo je imajo v Estoniji ogromno.

Na levi strani se zbirajo temni oblaki. Ker je vedno bolj sivo, se odločiva za dežjake. Pametna odločitev. Sicer je deževalo samo 20 km, a zakaj bi bila mokra, če ni potrebno.

Ko posije sonce, je spet prijetno toplo, četudi je samo 20 stopinj.

Tudi v Estoniji imajo mline na veter. V tem je restavracija.

Bila sem prijetno presenečena tudi nad številom štorkeelj. Jih je namreč še več kot v Litvi. Tako kot večina fotografij, je tudi tale nastala med vožnjo z motorjem. Dobro sem jo ujela.

V Estoniji so pa res pozorni na hitrost in varnostno razdaljo. Pustimo na strani, da so mi šli radarji že pošteno na jetra, ker so na vsakih par kilometrov. Že v Litvi jih imajo veliko, a tu v Estoniji so pa obsedeni z njimi. A sva se na cesti počutila varno. Poleg tega ti nihče ne vozi za ritjo, ker imajo te bele kvadratke na cesti in znake, ki te opozarjajo, da morata biti med voziloma najmanj dva kvadratka. In tega so se držali. Pustimo eno izjemo, a ta je bil edini.

Čudne navade v restavracijah za naše razmere. Najprej opazim, da bova morala naročiti pri šanku. Naročim pijačo in prosim za meni v angleščini. Pijačo moraš plačat takoj. Pregledava menije, nobene slike, tu pa tam jim zmanjka angleščine in upaš, da bo na krožniku, to kar misliš. Spet nazaj k šanku, naročiš, plačaš, dobiš številko in čakaš. Če je gneča, se pri šanku pošteno načakaš.

No, jed ti prinesejo k mizi, pijačo si moraš pa k mizi odnesti sam. Za prvič sva se raje držala poznanih jedi. Pork in cabbage sta nama poznana že iz Litve.

Sama sem se odločila za tortiljo. Kosilo s pijačo 20 €, pivo je tudi tu drago v primerjavi s hrano.

Pa sva prispela v Talin.

Sva mislila, da v Estoniji ne bo del na cesti, saj so ceste precej nove. A očitno v Talinu še niso zadovoljni.

Še zadnji del poti in

voila, najina hiška.

Takole na prvi pogled zglada vse OK, a ko bolj dobro vržeš oko, opaziš kocne prahu, v kuhinji štedilnik, ki že dolgo ni videl čistila in gobice, v grelniku za vodo pa še stara voda. Si sploh ne drznem odpret, da ne bi kaj skočilo ven. App je sodobno in okusno opremljen, a v bolj zanemarjenem še nisva spala. Zdaj mi je skoraj žal, da se nisem cepila ...

Še dobro, da jeva zunaj, ker tale kuhinja bi pred uporabo bila potrebna generalke. Vse, kar uporabiva, dobro umijeva in razkuživa s kropom. Vodke je škoda, jo bova raje pila.

Kašljanje še ni mimo, vodke je zmanjkalo, sem prešaltal na medico.
Dobri so tile medikamenti 😊

Na zdravje, pa s kurami spat 😊. Hahahaha, tukaj kure dolgo bedijo.

Se tipkamo dalje.

Lep pozdrav iz Talina.